

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2186	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰω. 20,19-31) 5 Μαΐου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία στὴν πίστι

«...Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός» (Ἰω. 20, 27)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ, ἢ καλύστερα συνέχεια τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶνε ἡ «*ἐορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων*» (καν. Πάσχ., ῥθ. η'). «*Σήμερον*», ὅπως ψάλλει ὠραία ἡ Ἐκκλησία μας, «*ἔαρ μυρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει*» (ἔξαποστ. Κυρ. Θωμ.). Σήμερα μᾶς προσκαλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, ὁ **Θωμᾶς**, γιὰ νὰ μᾶς πῆ καὶ αὐτὸς κάπως καθυστερημένα τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*».

Εἶπα «κάπως καθυστερημένα», γιὰτὶ ὁ Θωμᾶς τὸ «*Χριστὸς ἀνέστη*» τὸ εἶπε ὄχι τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ὅπως οἱ ἄλλοι μαθηταί, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μία ἐβδομάδα, τὴ σημερινὴ Κυριακὴ. Δὲν πίστεψε ἀμέσως· πίστεψε μετὰ ἀπὸ δραματικὸ ἐσωτερικὸ ἀγῶνα μὲ τὸν ἑαυτὸ του. **Ἡ μαρτυρία του**, ἂν καὶ καθυστερημένη, **ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία** γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη· εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερες ἀποδείξεις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Σὰν θαλασσοδαρμένο καράβι ποὺ φτάνει ἐπὶ τέλους στὸ λιμάνι, ἔτσι καὶ ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ἐπὶ μία ἐβδομάδα βρέθηκε μέσα σὲ φοβερὸ κλύδωνα, πάλεψε μὲ τὰ κύματα τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀπιστίας, καὶ τέλος βρῆκε τὸ λιμάνι του· πίστεψε ὅτι ὁ «*Χριστὸς ἀνέστη*» καὶ ὠμολόγησε τὴν πίστι του.

Εἶνε λοιπὸν ὠφέλιμο νὰ δοῦμε **πῶς** ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία **κατέληξε στὴν πίστι** τὴν ἀκράδαντη.

“Ὅπως θὰ γνωρίζετε, ἀγαπητοί μου, ἀπ’ τὸ σχολεῖο ἀκόμη, ὁ Κύριος ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, γύρω στὴ δύσι τοῦ ἡλίου, στὸ ὑπερῶο ὅπου οἱ μαθηταί του ἦταν συγκεντρωμένοι «*διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων*». Εἰσηλθε «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*» (Ἰω. 20,19). Εἶνε δυνατόν, θὰ ρωτήσετε, νὰ μπῆ μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες; Μὰ ἐδῶ ἡ ἐπιστήμη κατῶρθωσε, μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες, ἢ φωνὴ νὰ φτάνη ἀπὸ μακριὰ καὶ νὰ μπαίνει στὸ σπίτι σου· ἐδῶ, μὲ κλειστὲς πόρτες, βλέπεις τηλεόρασι. Ἄν λοιπὸν τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸ

ἐπέτυχε, εἶνε δύσκολο αὐτὸ γιὰ τὸ Θεό; ἂν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶνε ἕνας μικρὸς θεὸς στὸν κόσμο (βλ. Ψαλμ. 81,6), βρῆκε μηχανήματα ποὺ «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*» φέρνουν μπροστά σου καὶ βλέπεις τὸν ἄλφα καὶ τὸν βῆτα κι ἀκοῦς τὴ φωνή τους, εἶνε δύσκολο στὸ Θεὸ νὰ εἰσέλθῃ «*κεκλεισμένων τῶν θυρῶν*»; Ἄν πιστεύῃς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός, αὐτὸ δὲν εἶνε παράδοξο. Δὲς ἀκόμη τὸν ἥλιο πῶς περνάει τὸ τζάμι καὶ μπαίνει στὸ σπίτι. Δὲς καὶ τὶς ἀκτίνες ἐκεῖνες ποὺ διαπερνοῦν τοιχώματα καὶ οἱ γιατροὶ βλέπουν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σώματος. Τὸ ἀναστημένο σῶμα τοῦ Κυρίου δὲν εἶνε σὰν τὸ δικό μας. Ἄν ἔφαγε καὶ ἤπιε, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ πειθοῦν οἱ μαθηταί ὅτι δὲν εἶνε φάντασμα, εἶνε ὁ ἴδιος ζωντανός.

«*Κεκλεισμένων*» λοιπὸν «*τῶν θυρῶν*» εἰσηλθε ὁ Κύριος «*καὶ ἔστη*» ἐν μέσῳ αὐτῶν, τοὺς εὐλόγησε καὶ εἶπε: «**Εἰρήνη ὑμῖν**» (Ἰω. 20,19). “Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὴν «εἰρήνη» ἔχουν στὸ στόμα· ἀλλὰ ἡ εἰρήνη ποὺ ἔδωσε ὁ Χριστὸς διαφέρει ἀπὸ τὴν εἰρήνη ποὺ ἐννοοῦν οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, τὰ ἀνθρώπινα συστήματα καὶ οἱ πολιτικοί. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ πηγάζει ἀπὸ τὰ οὐράνια, εἶνε ἡ «*ἄνωθεν εἰρήνη*» ποὺ λέμε στὴν θεία Λειτουργία (εἰρηνικά). Ἀπὸ τὸ «*Εὐλόγημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι’ εὐχῶν...*» δεκαπέντε φορὲς προσεύχεται ἡ Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. «*Εἰρήνη πᾶσι*», λέει· ἀλλὰ ἐμεῖς ἕνας χασμουριέται κι ἄλλος κουβεντιάζει· ἐνῶ ἄλλοτε ἔκλαιγαν κ’ ἔσταζαν τὰ δάκρυα στὰ πλακάκια.

“Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐφανίστηκε, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ **Θωμᾶς ἔλειπε**. Οἱ μαθηταί, ἐνῶ προηγουμένως ἦταν θλιμμένοι, τώρα λάμπουν. «*Ἐχάρησαν*», λέει, «*οἱ μαθηταί ἰδόντες τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20,20). Κι ὅταν συναντήθηκαν μὲ τὸ Θωμᾶ ἤθελαν νὰ τοῦ μεταδώσουν τὴν χαρὰ τους. Θωμᾶ, ποῦ ἦσουν; τοῦ λένε· «*ἠρώρακαμεν τὸν Κύριον*», εἶδαμε τὸν Κύριο (ἔ.ἀ. 20,25), ἀναστήθηκε!

Τί ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ὁ Θωμᾶς; Θά **ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ**. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ τοῦ ἔλεγαν τὰ λόγια

αυτά δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστοι ἢ τυχαῖοι ἀπατε-
ῶνες ποὺ ἔχουν δόλο· ἦταν ἄνθρωποι δικοὶ του,
ἔζησαν τρία χρόνια μαζί κ' ἔφαγαν «ψωμί κι ἄ-
λάτι» ὅπως λέμε. Ἄμα ζήτησε μὲ κάποιον σὲ μέ-
ρες δύσκολες, συνδέεσαι μαζί του· καὶ τότε δεῖ-
χνει ὁ καθένας τὸν γνήσιο χαρακτήρα του.

Δὲν ἔπρεπε Θωμᾶς νὰ ἀμφιβάλῃ· κι ὅμως
δὲν πίστεψε. Σὰν μελαγχολικὸς τύπος ποὺ ἦ-
ταν, ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ ἐκπνέῃ στὸ σταυ-
ρό, ἔνιωσε ἀκόμη μεγαλύτερη μελαγχολία καὶ
λέει· Ἄν δὲν τὸν δῶ μὲ τὰ μάτια μου, δὲν τὸν
ἀκούσω μὲ τ' αὐτιά μου, δὲν ἀγγίξω μὲ τὰ δά-
χτυλά μου τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιά καὶ τὴ
λόγχη τοῦ Ἰωάννου στρατιώτη στὰ χέρια στὰ
πόδια καὶ στὴν πλευρά του, δὲν πιστεύω (ἔ.ἀ. 20,25).

Ἀδύνατον νὰ πιστέψῃ. Καὶ ὁ Χριστὸς τί κά-
νει; Αὐτὸς ποὺ εἶνε ὅλο ἀγάπη καὶ συγκατά-
βασις, ὅπως ἄλλοτε ἀπλωσε τὸ χέρι στὸν Πέ-
τρο ποὺ βυθιζόταν στὰ κύματα καὶ τὸν ἔσωσε,
ἔτσι τώρα **ἔρχεται νὰ σώσῃ τὸ Θωμᾶ** ἀπὸ τὴν
πιὸ φοβερὴ τρικυμία, τὸν σάλο τῆς ὀλιγοπιστί-
ας. Ἔρχεται λοιπὸν στὸ ὑπερῶο, ὅπως τὴν προ-
ηγούμενη Κυριακή, ἐμφανίζεται ἀνάμεσα στοὺς
μαθητὰς καὶ καλεῖ τὸ Θωμᾶ νὰ δῆ τὰ σημάδια
τῶν πληγῶν καὶ νὰ τὰ ψηλαφήσῃ. Καὶ ὁ Θωμᾶς,
ποὺ βεβαιώνεται καὶ πείθεται τώρα ἑκατὸ τοῖς
ἑκατό, ὁμολογεῖ· «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**»!
Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾷ· Θωμᾶ, «τώρα
πιστεύεις, ποὺ μὲ εἶδες; μακάριοι αὐτοὶ ποὺ
πιστεύουν σ' ἐμένα χωρὶς νὰ δοῦν» (ἰω. 20,28-29).

Αὐτὴ εἶνε μὲ συντομία ἡ περικοπὴ τοῦ ση-
μερινοῦ εὐαγγελίου. Καὶ **τὸ συμπέρασμα;**

Ὅπως τότε, ἀγαπητοί μου, ἀμφέβαλλε ὁ Θω-
μᾶς ἂν ὁ Χριστὸς ἀναστήθῃκε, ἔτσι **καὶ σήμε-
ρα κάποιοι ἀμφιβάλουν** γιὰ διάφορα δόγματα
καὶ ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Κ' εἶνε κρίμα νὰ
μείνουν στὴν κατάστασι τῆς ἀμφιβολίας· πρέ-
πει κι αὐτοὶ **μ' ἓνα ἄλμα** νὰ φτάσουν ἀπὸ τὴν
ἀμφιβολία στὴν πίστι. Καὶ θὰ φτάσουν ἂν κά-
νουν ὅ,τι ἔκανε ὁ Θωμᾶς. Τί δηλαδή· λίγο ἀπο-
μακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του καὶ
κλονίστηκε, κι ἂν δὲν ἐρχόταν τὴν ἐπομένη Κυ-
ριακή θὰ κλονιζόταν περισσότερο· σύντομα ὅ-
μως ἐπέστρεψε κοντὰ τους, καὶ ἔτσι εἶδε τὸν
Κύριο καὶ βρῆκε πάλι τὸ στήριγμά του. Κ' ἐσὺ
λοιπὸν ποὺ ἔχεις ἀμφιβολίες, μὴ φεύγεις μα-
κριά, μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὸ Χριστό. Ἔλα
ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, δη-
λαδῆ στὴν Ἐκκλησία. **Ἔλα στὴν ἔκκλησία**, τέν-
τωσε τὸ αὐτί σου ν' ἀκούσης, κοίταξε ὅλα ὅ-
σα γίνονται ἐκεῖ, καὶ **ἄγγιξε - ψηλάφησε τὸ
Χριστό**. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό;

Εὐκόλο εἶνε. Κατέβασε ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι

τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ Χριστὸς δὲν μᾶς τό 'δωσε γιὰ
νὰ τό 'χουμε ἐκεῖ σκονισμένο οὔτε γιὰ νὰ τὸ πα-
λαμίζουμε στὰ δικαστήρια καὶ νὰ κολαζώμα-
στε. Ἔχεις ἀμφιβολίες; μὴ διαβάζεις μόνο τὴν
ἀθεία, τὴν ἄρνησι, τὴν μασονία· **διάβαζε τὰ βι-
βλία τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως τὸ Εὐαγγέλιο**. Ἄν τὸ
ἀρχίσῃς καὶ τὸ διαβάσῃς συστηματικά, ἀπ' τὴν
ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος, ἀπὸ τὸ Ματθαῖο στὸ Μάρ-
κο, στὸ Λουκᾶ, στὸν Ἰωάννη, στὶς Πράξεις, στὶς
Ἐπιστολές, στὴν Ἀποκάλυψι, τότε θὰ σβήσουν
ὅλα τὰ ἐρωτηματικά καὶ θὰ λυθοῦν ὅλες οἱ ἀ-
πορίες· θὰ φύγῃ ἡ ἀπιστία καὶ θὰ πῆς κ' ἐσὺ
«**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**». Προσπάθησε,
ἄνοιξε τὰ ἅγια βιβλία ὅπου φαίνεται ἡ ἄχραν-
τος μορφή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Λένε πολλοὶ πῶς δὲν πιστεύουν. Μὴν τοὺς
ἀκοῦτε. **Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν πι-
στεύῃ κάπου**. Δὲν πιστεύουν στὸ Χριστό, ναί, ἀλ-
λὰ πιστεύουν κάπου ἄλλοῦ. Ποῦ; Σὲ χίλιες -
δυὸ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες· ὁ ἓνας φο-
βᾶται τὸ νούμερο 13, ὁ ἄλλος τρέμει ἂν τὴ νύ-
χτα λαλήσῃ ἡ κουκουβάγια, ὁ ἄλλος ἀναστα-
τώνεται μὲ τὰ ὄνειρα καὶ ψάχνει ὄνειροκρίτες
καὶ ὠροσκοπία, ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας τρέ-
χει σὲ γύφτισσες μάγισσες καὶ μέντιουμ... Ἄς
λένε ὅλοι αὐτοὶ ὅτι δὲν πιστεύουν.

Νὰ σᾶς πῶ μιὰ κουβέντα; **Ὅποιος δὲν πι-
στεύει στὸ Χριστό, θὰ πιστέψῃ στὸν διάβολο**
καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν
ζώσουν μύριοι ἄλλοι φόβοι. Καὶ ἡ ἐποχὴ μας
τώρα τέτοια εἶνε. Πιστεύουν στὸν διάβολο, ὄχι
στὸ Θεό. Τό 'χει πεῖ ὁ Χριστὸς· «**Ὁ υἱὸς τοῦ ἄν-
θρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς
γῆς;**» (Λουκ. 18,8). Τώρα στὴν Ἀμερικὴ παρουσιάστη-
καν φοβερὰ σημεῖα, μιὰ αἴρεσις ποὺ λέγεται
«ἐκκλησία» τοῦ σατανᾶ! Ἐκεῖ φτάσαμε.

Στὸν καλοπροαίρετο ἄνθρωπο ποὺ λέει,
Θέλω νὰ πιστέψω μὰ **ζητῶ ἀποδείξεις**, ἀπαν-
τοῦμε· Καμμιά ἀπὸ τὶς θρησκείες τοῦ κόσμου
δὲν ἔχει τόσες ἀποδείξεις καὶ τέτοια θαύμα-
τα ὅσες ἔχει ἡ πίστις μας. Ὅχι μόνο αὐτὰ πού
'νε στὰ βιβλία· καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς ἔχει νὰ
πῆ κάποιο θαῦμα τῆς ζωῆς του. Τὸ λέει ἡ ἴδια
ἢ Γραφή· τὰ θαύματα, ποὺ ἔκανε κάνει καὶ θὰ
κάνῃ ὁ Χριστὸς, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, οἱ ἅγι-
οι μὲ τὰ ἱερὰ λείψανα καὶ τὶς σκιές τους ἀκό-
μα, εἶνε τόσο πολλὰ ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ
γράψῃς ἓνα - ἓνα! (βλ. ἰω. 21,25). Κι ἂν ἀκόμα γίνον-
ταν ὁ οὐρανὸς χαρτί, ἡ θάλασσα μελάνι καὶ τὰ
δέντρα μολύβια, δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ νὰ περι-
γράψουν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ ὁ-
ποῖος εἶνε ὁ αἰώνιος βασιλεὺς καὶ σ' αὐτὸν ἀ-
νήκει πᾶσα τιμὴ καὶ δόξα. «**Χριστὸς ἀνέστη!**»!

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος